

EEN HOOFD MET VLEUGELS

“Zie je daar iets? Waarom sta je ineens stil?”

“Ik sta stil omdat ik een klein gaatje in de muur heb gevonden.”

“Echt?”

Samen maken we iedere dag om half vier 's middags dezelfde wandeling. We lopen altijd om de vierkante omheining heen, die uit vier hoge bakstenen muren van tweehonderd meter lang en zeven meter hoog bestaat. Niemand uit onze woonwijk weet waarom deze muren hier staan en wat zich er binnen afspeelt. Inmiddels staan de muren er al zolang dat geen buurtbewoner er nog om maalt. Soms zijn er toeristen die er naar vragen, maar dan antwoorden de mensen zoiets als *die bakstenen omheining? Dat is functieloze architectuur*. Toeristen schijnen hiermee genoeg te nemen. Ik zelf blijf er tijdens onze wederkerende wandeling altijd over mijmeren.

“Zei je nu dat er een klein gaatje in de muur zit?! Maar wat zie je dan als je er doorheen kijkt?”

“Wacht even, ik denk dat ze ons afluisteren.”

“Wie?”

“De mensen die achter de muur staan. Ze staan in een rijtje van groot naar klein en zijn behangen met allerlei afluisterapparatuur, *mini spy camera's en muurmicrofoons*. Ik heb het vermoeden dat ze naar ons toekomen. Ze denken namelijk dat er een foutje in mijn hoofd zit. Ze zijn gekomen om een chip in mijn hersenen te plaatsen, waardoor zij precies weten waar ik ben, wat ik doe en hoe ik denk. Zo kunnen zij mij bewegen.”

“Meen je dat nu echt? Vanaf die kant kunnen ze ons toch helemaal niet zien? Laat mij anders eens kijken?”

Ik gluur door het gaatje en zie een bakstenen muur.

We draaien ons om en leunen met onze ruggen tegen de muur. We staren naar de overkant van de straat. Er komt een man aangelopen met een licht gekleurd overhemd dat losjes over zijn spijkerbroek hangt. Z'n pijpen niet opgerold. We kijken naar hem, checkten hem zoals je naar chicks loert in de disco. Onze ogen glijden ongeneneerd van beneden naar boven. De man blijft staan en roept “Heb ik iets van je aan ofzo?”

De vloer wordt onder mijn voeten vandaan getrokken. Een rukwind slingert me naar de andere kant van de weg. Voor ik het weet heb ik het hoofd van de man vast en sla ik zijn kop dwars door de muur heen. Het is alsof mijn hoofd vleugels heeft. Ik werp een blik op mijn handen en kijk naar de man op de grond. Hij lijkt bewusteloos te zijn. We lopen terug naar de bakstenen omheining en slaan aan het einde van de eerste muur de hoek om naar rechts. We lopen langs de rode Rhododendron. We slaan weer een hoek om en zien enkele mensen met lichtgevende vestjes waarop *conflict team* staat. “Ik denk dat het mensen zijn die met zichzelf in conflict zijn en nu in groepsverband opereren. Mensen van het soort *samen sta je sterk*.”

“Ik denk dat het van die typische ruziemakers zijn. Mensen die van het begrip *conflict vermijdend gedrag* niet eerder gehoord hebben. Eigenlijk bedoel ik mensen zoals die man van net, die we hulpeloos hebben achtergelaten. Staar je ze net iets te lang aan, dan staan ze al voor je neus om rake klappen uit te delen. Maar dit keer was het andersom. Jij was er vlugger bij dan het licht.”

We komen geleidelijk aan in de schaduw te staan. Het wordt donkerder. Ik kijk over mijn schouder en zie dat er zich achter ons nog zo'n zelfde hoge muur gevormd heeft. Plotseling staan wij tussen twee immense muren in. De muren schuiven langzaam naar elkaar toe. Ontsnappen is niet mogelijk. Dus lopen we verder. Ik kijk naar links en zie de muur verzachten.

De bakstenen veranderen in iets wat lijkt op spons.

Ik laat mezelf er tegenaan vallen en *bounce* tegen de muur en weer terug. Het voelt lekker om tussen twee zachte muren vast te zitten. Ik sluit mijn ogen en voel je rechterhand door mijn haar strijken. Je draait mijn haren in een strakke knot. Het doet pijn. Met je linkerhand duw je mijn rug een beetje naar voren, zodat ik voorover gebogen sta. Je laat je op mijn rug glijden en vraagt me je te dragen. Ik voel dat je opgewonden bent en ik kan niet meer verder omdat de muren te dicht naar elkaar toe gekomen zijn. Er rest zich enkel een spleet. Wanneer ik er doorheen kijk, zie ik nog net de straat. Je rechterhand houdt mijn haar nog altijd strak vast en stuurt mijn hoofd richting de linkermuur. Je duwt me er tegenaan en fluistert dat ik de muur moet kussen. Ik kus de sponzen muur die naar de zee smaakt. “Harder!” schreeuw je. Ik kus de muur hartstochtelijk, druk mijn tong in hem, lik hem af totdat hij begint te bewegen. De muur golft als een wilde zee en slokt ons op. We worden meegevoerd in een draaikolk die ons door de flexibele wand heen trekt en ons aan de andere kant uitspuugt. Vluchtig krabbelen we overeind en

lopen snel door totdat we de laatste hoek omslaan. Ik kijk omhoog naar de hoge muur en zeg “ik denk dat ik niet zonder deze muren kan én niet zonder jou. Met jou verveel ik me nooit. Laten we naar de muur staren, net zolang totdat er iets gebeurt.”

We staren het kleine gaatje.